Routine to Research 09 ผลการพัฒนาแนวปฏิบัติการป้องกันแผลกดทับในผู้ป่วย Fracture lower extremities

อนัญพัทธ์ ชวอรรคนานนท์ อรปรียา แซ่อ้วง
หอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกหญิง

บทนำ จากข้อมูลการเกิดแผลกดทับระดับ2-4 ของหอผู้ป่วยศัลยกรรมกระดูกหญิง ในเดือนตุลาคม พฤศจิกายน ธันวาคมปี 2561 เกิดแผลกดทับ คิดเป็น 4.44 ,6.58 ,6.81 ต่อ1000วันนอน ตามลำดับ มีแนวโน้มสูงขึ้น ทบทวนเวชระเบียนผู้ป่วยที่เกิดแผลกดทับ เป็นผู้ป่วยที่มาด้วยกระดูกขาหัก พบมีการประเมินความเสี่ยงต่อการเกิดแผลกดทับไม่ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 91.16 ทำให้การดูแลผู้ป่วยตามประเภทกลุ่มเสี่ยงซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดแผลกดทับตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป ไม่ได้รับการดูแลป้องกันการเกิดแผลกดทับตามแนวทางปฏิบัติ เป็นสิ่งสะท้อนถึงคุณภาพของการดูแลผู้ป่วย และเพื่อให้การดูแลผู้ป่วยสอดคล้องกับเข็มมุ่งโรงพยาบาลในเรื่อง 2P safety ลดความเสี่ยงที่สามารถป้องกันได้ จึงได้สนใจศึกษาพัฒนาแนวทางปฏิบัติการป้องกันแผลกดทับในผู้ป่วย Fracture lower extremities

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติการป้องกันแผลกดทับในผู้ป่วย Fracture lower extremities
2. เพื่อลดอัตราการเกิดแผลกดทับ

วิธีการศึกษา ใช้วิธีการประเมินผลกลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเจาะจงคือ ผู้ป่วยที่มารักษาตึกศัลยกรรมกระดูกหญิง โรงพยาบาลศรีสะเกษที่มี Fracture lower extremities ทั้งหมด จำนวน 52 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการตอบแบบสอบถามจากพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานที่ตึกศัลยกรรมกระดูกหญิง ระหว่างเดือนเมษายน 2562 - กรกฎาคม 2562 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาโดยใช้ค่าร้อยละและออกแบบประเมินระดับความเสี่ยงของการเกิดแผลกดทับซึ่งพัฒนาขึ้นใหม่โดยพัฒนารวมแบบประเมินของ Braden Scale[1]แบบประเมิน Incontinence-Associated Dermatitis (IAD)[2,3]และแบบประเมินระดับแผลกดทับของ NPUAP 2016[4] ให้อยู่ภายในแผ่นเดียวกัน นำมาคัดกรองผู้ป่วย คัดกรองโดยใช้แบบประเมินโดยใช้ QR Code และจัดเตรียมอุปกรณ์และนาฬิกาพลิกตัว ป้ายติดหน้าเตียง แผ่นพลิกแนะนำการป้องกันการเกิดแผลกดทับไว้ที่เตียงผู้ป่วย การลงบันทึกทางการพยาบาล ในแบบบันทึกการพยาบาลผู้ป่วยประจำวัน (Daily Nurse Activity Checklist Form) กรณีที่คัดกรองเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่ำขึ้นไป ให้ติดใบประเมินระดับความเสี่ยงของการเกิดแผลกดทับซึ่งพัฒนาขึ้น

ผลการศึกษา จากการศึกษาพบว่าแนวปฏิบัติทางคลินิกที่พัฒนาใหม่สามารถลดอุบัติการณ์การเกิดแผลกดทับในผู้ป่วยกลุ่ม เสี่ยงที่มีFracture lower extremities พยาบาลวิชาชีพสามารถปฏิบัติตามแนวปฏิบัติการป้องกันแผลกดทับได้ครบถ้วนถูกต้อง มากกว่าร้อยละ 80 ทั้งหมด 11 ข้อ และไม่สามารถปฏิบัติตามแนวปฏิบัติได้ทั้งหมด 9 ข้อเนื่องจากการปฏิบัติตาม แนวปฏิบัติทางคลินิกทำให้บุคลากรทีมผู้ดูแลมีแนวทางใน การป้องกันความเสี่ยงต่อการเกิดแผลกดทับครอบคลุมตั้งแต่แรกรับจนถึงจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล

ข้อเสนอแนะ ปัญหาท้าทายที่เกิดขึ้นในระหว่างศึกษาพบว่าหมวดที่ 5 การให้ความรู้แก่ญาติและผู้ป่วย คะแนนปฏิบัติได้เพียง ร้อยละ 52.30 ผู้ป่วยและญาติ มีส่วนสำคัญในการดูแลในการป้องกันการเกิดแผลกดทับ ในการศึกษาครั้งต่อไปควรเน้นการพัฒนาการป้องกันการเกิดแผลกดทับโดยมีญาติที่ดูแลมีส่วนร่วม